

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. április 9.
(Húsvét hétfő)

Földvári Tibor

ÍME, ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA

Alapige: Mt 28,1-10; 16-20

A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menván, elhengerítette a követ a sír szájáról, és ráült arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltökben megrettentek, és olyanokká váltak mint a holtak. Az angyal pedig megszólalva, ezt mondta az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondta nektek. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadt a halálból; és ímé előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondtam nektek. És gyorsan eltávozva a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futottak, hogy megmondják az ő tanítványainak. Mikor pedig mentek, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljetek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem. A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. És mikor meglátták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. És hozzájuk menván Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenván azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az ének szavaival egymást is bátorítottuk most a gyülekezeti közösségben; „Dicsérjétek az Urat, halleluja.” Magasztalunk téged, hogy van miért dicsérni és imádni téged, elsősorban azért, aki vagy, akinek igazoltad magadat az Úr Jézus feltámasztásával. Imádunk, hogy te úgy vagy mennyei Atyánk, hogy adtad érettünk egyszülött Fiadat, az Úr Jézust és a Szentlélek által élő és sze-

ÍME, ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA

mélyes kapcsolatban vagy és akarsz lenni velünk. Köszönjük Urunk a Szentháromság titkát és arra kérünk, hogy a mostani istentiszteleten is hadd tudjunk megnyugodni teelőtted, ha a lelkünk háborogna, hadd erősödjön meg a hitünk a beléd vetett bizalmunk, ha kételkedés gyötörne. Add, hogy tudjunk a feltámadás, az élő reménység drága bizonyosságában hinni benned, ha a gyásznak terhe lenne számunkra most épp nehéz. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy a te igéd ma is erő és hatalom, köszönjük, hogy az ige által magával az Úr Jézussal lehet személyes kapcsolatunk, mert ő az ige. Köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által vagy velünk. A régi történet is hadd lehessen új üzenetté számunkra a Biblia szavain keresztül. Az Úr Jézusért kérjük mindezt tőled.

Ámen.

Igehirdetés

Minden nagyhéten és azt megelőző időben az igehirdetésekre készülve el szoktam olvasni a Passio történetet mindegyik evangélistától. Ahogy a Máté evangéliumát olvastam még a múlt héten, annyira meglepett, hogy milyen sokat beszél az ősi történet arról, hogy hol akar az Úr Jézus a tanítványaival találkozni. Az is meglepett, hogy a tanítványok mintha azonnal engedelmeskedtek volna az Úr Jézusnak, amikor az volt a feladat, hogy Galileába menjenek. Az Úr Jézusnak a tanítványokkal való galileai találkozása üzenete ragadott meg. Ennek az egyszerű ténynek a felragyogtatásával szeretném bemutatni a testvéreknek, hogy milyen nagy ajándék, hogy az Úr Jézus valóban találkozott a tanítványokkal Galileában. Nem kis találkozás volt ez és ennél még nagyobb öröm volt a tanítványok számára, hogy ettől kezdve folyamatosan velük akart lenni, ami Pünkösdkor bekövetkezett. Minden keresztelő alkalmával, amikor itt a templomban is hangzik a keresztelési ige, „Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Húsvét hétfő ünnepi istentiszteletén arra keressük a választ, hogy milyen nagy ajándék, hogy Jézus nemcsak él, ő feltámadott Úr, hanem valósággal velünk van az életünkben. Remélem, hogy ez a testvérek számára is bátorító, ha kell, vigasztaló üzenetté lesz.

Máté evangéliuma leírásában mindenképpen látszik, hogy az angyali üzenet – előttetek megy Galileába – annyira fontos volt, hogy maga az Úr Jézus a feltámadott is ezt a kijelentést akarta megerősíteni, hiszen az asszonyoknak is ő maga hangsúlyozza, hogy a tanítványoknak mondják meg még egyszer, hogy menjenek Galileába. Ez azért fontos, mert a három történetrészben az asszonyok, aztán az őrizők hazug híradása, illetve az Úr Jézus galileai találkozása tanítványaival összekapcsolódik. Azt mutatja be, hogy a hazug hírral szemben – ami elterjedt az I. században a Római birodalomban és Izraelben is – a tanítványoknak nem kellett nagyon védekezniük, hanem egy feladatot kaptak; menjetek és hirdessétek az evangéliumot, hirdessétek azt, ami történt. A tanítványok azért hirdethetik, mert találkoztak az Úr Jézussal és halották ők is a küldő szavakat.

Az asszonyok is küldettek, a tanítványokhoz, aztán a tanítványok küldettek tovább, ezért vagyunk mi is itt. Az asszonyok is fontos küldetést teljesítettek, a tanítványok is és a keresztyénség a tanítványok küldetésén keresztül kapta mindenkori megbízatását. Tehát a hazug hírral szemben az evangélium boldog örömhíre és a tanítványok cselekedetét, küldetését folytatjuk mi is. Ezért nem volt mindegy, hogy a tanítványok találkoznak-e Jézussal Galileában, vagy sem. Miután az Úr Jézus Jeru-

zsálemből a mennybe ment, ott is megerősítette a küldetésüket, de itt hangzott el a missziói parancs, amit a keresztlők alkalmával azóta is hallunk folyamatosan.

Az első szemtanúk tehát az asszonyok voltak, az Úr angyala megmondta nekik, hogy mondják meg a tanítványoknak, feltámadt az Úr, él és hol akar velük találkozni. Óriási örömhír volt ez az asszonyoknak, hiszen igazán nem is azt kellett hangsúlyozniuk, hogy mi történt. Természetesen nekünk is ez a legnagyobb öröm, hogy jön az Úr. De amikor ezt már tudjuk, hisszük, akkor természetesnek érezzük, bár néha úgy tűnhet, hogy már nem él. Néha a mai tanítványok is úgy érzik, ahogy az első tanítványok voltak a feltámadás napján, de az asszonyok számára már biztos volt, hogy jön az Úr. Kiegészítő örömhír volt, hogy Galileában lehet vele személyesen találkozni.

Tegnap, az igehirdetésben arról volt szó, hogy nem mindegy, hogy tudom, hogy van egy híd, vagy át is megyek rajta. Ezt a gondolatot szeretném kiegészíteni. A tanítványok megtudták, hogy él az Úr, de vajon akarnak-e találkozni vele Galileában. Azt olvassuk, hogy a tanítványok mentek és találkoztak Jézussal, de ez nem volt azonnali. Számunkra egyszerű az üzenet kérdése, te találkoztál-e már az Úr Jézussal, itt Magyarországon, valamelyik városban, mert ennyire természetes nekünk is az Úr Jézussal való találkozás lehetősége.

Most az üzenetrész elején arra figyeljünk, amikor az asszonyok viszik ezt a hírt, számunkra – akik olvassuk ezt az ígérést – milyen bátorítást hordoz. Mit jelentett a tanítványoknak Galilea, amikor ők is meghallották a hírt? Galilea volt az a hely, ahonnan ők is az Úrral indultak, ahonnan elhívta őket az Úr, ahol Jézus is kezdte a szolgálatát.

Ha emlékszünk, Jézus nagyon sötét képet festett a pogányok Galileájáról (Mt 4.). Lelki és fizikai értelemben is sötétség volt, mert gonosz emberek éltek ott, pogányok az ő pogány szokásaikkal. De a világ világossága, az Úr Jézus ide jött, itt kezdte a szolgálatát és kezdte elhívni a tizenkettőt, hogy majd ők is beálljanak a munkába. Galilea tehát a kezdeteket jelentette a tanítványoknak. Jézus halálával számukra úgy tűnt, hogy mindennek vége, a küldetésnek is, de Jézus azt üzenté, menjetek Galileába és ott találkoztok velem. Ismét van kezdet, a befejeződést csak a tanítványok érezték úgy, de lehet nekik is újra kezdeni. Hiszen az Úr Jézus közvetlenül a kereszthalála előtt megígérte mindezt a tanítványainak, és ez azt jelentette, hogy nem csupán találkozni akar velük, a folytatást megerősíteni, még ha ők nem is így érezték.

Az Úr Jézus szeretete, bűnbocsátó kegyelme is felragyogott abban, hogy Galileában akar velük találkozni. A Mt 26,32-ben ezt olvassuk: „De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába”. Ez előtt nagyon szomorú eseményről, állapotról olvastunk, Jézus azt mondja: meg van írva: megverem a pásztort és elszélednek a nyájnak juhái. Tehát a tanítványok elhagyták őt, kivéve Jánost. Ő is azonban a Gecsemáné kerti jelenetnél szintén elaludt, ő sem tudott vigyázni az Úrral együtt. János sem vállalta fel az Úr Jézust nyíltan. Mivel a főpap rokona volt, bemehetett az udvarba, Pétert is bevihette, amikor azonban Jézust ítélik nem állt az Úr Jézus mellett, nem mondta, hogy ne bántsák, ő is hozzá tartozik. Mivel Péter találkozott emberekkel, akik rákérdeztek kilétére, ezért ő tagadott. Erről Jézus is beszélt. A 33. verstől olvashatjuk, hogy Péter vehemensen mondja, hogy a többiek elhagynak is, én biztosan nem és Jézus mondja neki, hogy megfogja tagadni, biztosan elhagyja.

Az Úr Jézus ígérete, hogy majd találkozik a tanítványokkal Galileában és ahova megy előre, önmagában azt hirdeti, hogy Jézus már a kereszthalála előtt is tudja, hogy milyenek a tanítványok, nem számíthat rájuk. De ő akkor is szereti őket, a ta-

ÍME, ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA

nítványai maradhatnak, mert megtartja őket. Jézusnak a váltságot egyedül kellett elhordoznia. Nem véletlenül aludt el a három tanítvány a Gecsemáné kertben is, neki teljesen egyedül kellett maradnia, a kereszten az Istennek is el kellett őt hagyni. Még ezt is el kellett hordoznia. Amikor a tanítványairól van szó, az Úr Jézus tudja kik ők, lehet, hogy bűnösök és álnokul elhagyják, de akkor is az övéi és akkor is akar velük találkozni. Ezt előre megmondja. Nemcsak azt mondja Jézus, hogy majd föltámadok, amit többször is mondott a tanítványainak, itt Jézus kiemeli, hogy Galileában találkozni fognak. Ezzel is a szeretetét erősíti és hirdeti nekik, hogy lehet, hogy bűnösök és nem tudnak vele megmaradni, akkor sem, amikor a legnagyobb szüksége lenne rájuk, de akkor is az övéi. A feltámadott Úr ezt beteljesíti, az asszonyokon keresztül is mondja, hogy menjenek Galileába.

Bűnbocsátó és szabadító Úr a feltámadott Úr a tanítványai számára. Tovább erősíti ezt a bátorító kijelentést ahogy Jézus szólítja őket. A 28. részben az is nagyon szép, hogy többször is hallhattuk, hogy Jézus a tanítványainak nevezi őket, de itt azt mondja, hogy „mondjátok meg az én atyámfiainak”. Jézus itt is mondhatta volna, hogy mondjátok meg az tanítványaimnak, hiszen a tanító és a tanítvány kapcsolat nagyon szoros volt. Milyen jó lenne, ha ma is így lehetne, hogy a pedagógus és a diák ennyire szereti egymást. Adja az Úr, hogy minden hívő pedagógus és minden hívő diák ilyen legyen. Manapság sajnos nem ez a jellemző, a bennünket tanító pedagógusokat csupán utólag szoktuk szeretni. De Jézus nem ezt használja. Az atyámfiainak azért kedves nekem, mert ebben a megszólításban benne van az atyánk. Nekem három bátyám van és számomra különösen hangsúlyos, hogy Jézus a legidősebb testvér, a legidősebb báty, hiszen ő az elsőszülött. Jézus megszólításában benne van az is, hogy vállalja azt a felelősséget, amit a legidősebb bátyának vállalnia kellett az ókorban, felelősségteljes védelem, a kisebbek iránt érzett mérhetetlen szeretet. Jézus esetében ez a szó legszorosabb értelmében megvalósul. Nagyon szép tudni a későbbi történetekből, hogy az Úr Jézus vér szerinti testvérei is majd tanítványok lesznek, akik itt még nem azok. De az Úr Jézus tanítványai az ő lelki atyámfiainak, testvéreinek. A Zsidókhoz írt levél 2. részében olvassuk, hogy Jézus nem szégyellte a tanítványait atyámfiainak szólítani, de ott már nemcsak a tanítványokról van szó, hanem rólunk is. Ő azt mondja, akik az Úréi, az Úr követői, a tanítványok, azokat ő nem szégyelli atyámfiainak szólítani.

Nagy ajándék tehát, amikor az Úr Jézus még a megszólítással is azt akarja kifejezni, hogy mit érez azok iránt, akik előtte nagyon hamisan viselkedtek. Ne felejtsük el, hogy az Úr Jézus nem véletlenül tekintett rá Péterre a főpap udvaránál. Márk evangéliumában úgy olvassuk a feltámadás történetben, hogy az angyal szavaiban még ez is benne volt: „Mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek”. Márk ezt is ki akarta emelni, hogy Péterre is gondolt az isteni üzenet, amikor az angyal küldi az asszonyokat.

Tehát az atyámfiainak azt jelzi, hogy mennyire szoros kapcsolatot vállal az övéivel. János evangéliuma 15. része szerint még azt is mondta az övéinek Jézus, hogy titeket barátainak mondalak. De még a barátainknál is mélyebb kifejezést akar mondani. A Zsidókhoz írt levél 2. részében, amikor arról van szó, hogy nem szégyelli atyámfiainak szólítani a tanítványokat, akkor ebben benne van az is, hogy Jézus mit élt át és mivé, kivé lett feltámadott Úrként, továbbá, hogy az övéinek, a testvéreinek ugyanezt a dicsőséget fogja adni.

Még mindég nincs vége az Úr Jézus bátorító szavainak, mert amikor azt mondja: „mondjátok meg atyámfiainak, hogy menjenek Galileába és ott meglátnak engem”,

újra aláhúzza, amit az angyal is mondott és neki ez a legfontosabb, hogy találkozni szeretne velük. A folytatásban azt olvassuk, hogy amikor meglátták Jézust a hegyen, voltak némelyek, akik kételkedtek benne, ezért Jézus hozzájuk lépett, majd elmondja a missziói parancsot. Tehát a tizenegy közül még voltak néhányan, akik nem merték elhinni, hogy Jézus az valóban. Nem volt egyszerű dolog elhinni a tanítványoknak, hogy Jézus az, Tamás egészen addig nem is hiszi, míg meg nem látja. De a látás sem volt egyszerű. Jézus ezt mondja: ott meglátnak engem. Ő mégis ezt emeli ki. Még nem tudja, hogy a tanítványok hogyan reagálnak arra, amikor meglátják, de azt tudjuk, hogy Jézus azt akarta, hogy lássák meg, hogy ő ki. A személyes találkozás legszorosabb kapcsolata valósulhat meg az ő meglátásával.

Az Isten dicsőségét nem láthatja a bűnös ember úgy, hogy életben maradjon. Érdekes, hogy a feltámadott Jézus, aki dicsőségben van, feltámadott testben, de még ember, illetve marad mindörökké Istenember. Mivel Jézus Istenember, atyámfiaiak szólítja az övéit, a tanítványait, ezért hiába ragyog a feltámadott test dicsősége, megláthatják őt és nem pusztulnak el az isteni dicsőség ragyogásától, pedig bűnös emberek. Ez azt jelzi, hogy amikor eljön az Úr Jézus és megláthatjuk mi is őt feltámadott testben, nekünk sem kell elpusztulni, hiszen az övéi vagyunk. A Jelenések könyve végén azt olvassuk, hogy az övéi, a szolgálói látják az ő orcáját. A szó legteljesebb értelmében személyes kapcsolatban leszünk majd a Szentháromság Istennel. De már itt a tanítványainak Jézus azt mondja, hogy a személyes kapcsolat annyira fontos, hogy láthassatok engem, ne csak távolról szemléljék, hallják a hangját és örüljenek annak, hogy él, de nehogy a közelébe menjenek, mert akkor végük van, hanem ennyire személyes találkozás.

Gondoljunk arra, hogy valakit már nagyon régen nem láttunk, például külföldre megy a gyermekünk tanulni, és milyen nagy öröm, ha skype-on beszélhetünk vele és még az arcát is láthatjuk, ez a mai technika szépsége. Micsoda öröm, ha meglátjuk azt, aki nagyon hiányzik nekünk. Erre gondoljunk, de ennél sokkal mélyebb értelemben a feltámadottal való találkozásnál.

Az a kifejezés, hogy „ímé előttetek megy Galileába” azt erősíti, hogy mindent Jézus szeretne. A tanítványoknak van szüksége arra, hogy találkozzanak vele, de az „előttetek megy” kifejezés, ami hasonló gondolat, mint a szinonim kifejezés az aszszonyok esetében, amikor azt olvastam, „ímé szembe jőve velük Jézus”. A szembejönni kifejezés a magyarban negatív jelentést is hordozhat, amikor valaki szemben áll valakivel. De természetesen az ősi görög nyelvben azt jelenti, hogy valaki azért jön velem szemben, mert találkozni akar. Az „előttetek megy” kifejezésben is benne van, hogy nem azt mondja, hogy menjetek valahova, aztán talán majd megtaláljátok őt, ha rendesen keresitek, hanem azt, menjetek oda, mert előttetek megy és találkozni fog veletek, ő fog mindent elkövetni, hogy találkozzon veletek.

Gondoljunk arra, amikor a pásztor a nyáját megtalálja. A Szentírásban nem arról van szó, hogy elvesz a nyáj és akkor a pásztor megkeresi, hanem a nyájból egy valaki szokott elveszni, de a pásztor utána megy. És most gondoljunk arra, hogy a nyáj nincsen a helyén, mintha a nyáj keresné, hol a pásztor. Soha nem találná meg. A pásztor jön, a pásztor megy és az, aki segít, hogy megtalálja őt, ha elveszett lenne is.

„Előttetek megy Galileába” és itt van az íme szó; „mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt a halálból és ímé előttetek megy Galileába”. Itt is érzékelhető, hogy nagy örömhír, hogy feltámadt, de nagyon fontos, hogy most találkozni akar a tanítványaival. Mi miért ismerhettük meg az Úr Jézust? Mi miért kerestük őt, vagy

ÍME, ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA

az a szeretünk, aki évtizedekig elutasította őt, most miért ül velünk mégis a templomban? Azért, mert az Úr Jézus előttünk megy, aki olyan pásztor, hogy utána megy a nyájnak, vagy az elveszett juhának és találkozni akar vele, helyre akarja állítani. Mi csak azért fogadhattuk el az ő kegyelmét, mi csak azért találkozhattunk az Úr Jézussal, mert velünk is találkozni akart. Mi nem láthatjuk az ő feltámadott testét a mennybemenetele óta, de amikor az igéje hirdettetik, vagy olvassuk a Bibliát, vagy itt vagyunk az Isten népe között, ahol ott van az Úr Szentlelke által, akkor mi is teljes valóságában átélhetjük, hogy az Úr találkozott, találkozik velünk.

Legyen itt bátorító azokkal kapcsolatban, akik még mindig elutasítóak a szereteteink, vagy munkatársaink közül, hogyha Jézus elé megy, nem elpusztítani akarja majd, hanem magához vonni. Saul is megtalálta Jézus, őt is mindvégig szerette és a damaszkuszi úton eléállt, és találkozott vele. Ez volt tehát annak az üzenetnek a bátorítása, amely most még csupán az asszonyoknak mondott híradásból lehetett üzenetté a tanítványok számára és a tanítványok meghallották ezt a fantasztikus örömhírt. Feltámadt az Úr és azt mondta az angyal is és az Úr maga is azt mondta, hogy meglátjátok őt.

Mi történt ezután? Iskárius Júdás, aki elutasította az Úr Jézus szeretetét, már nem volt ott. A tizenegy felkelt és rohant Galileába a feltámadás napján? Nem erről olvasunk, hanem arról, hogy az asszonyok beszéde csak üres beszédnek hangzott. Ez szinte azonos azzal, amit az örök képviseltek a feltámadás napján, amikor megkapták a pénzt. Az üres beszéd azt is kifejezi, hogy ez a beszéd hazugság, mese. Mese az, hogy feltámadt, hazugság az, hogy előttünk megy Galileába. Ennek az igazságnak a fájó voltát magunk számára is személyessé téve, mese az is, amit most éppen Jézus az igében mond nekem is. Hazugság az, amit megígért, hiszen még mindig nem teljesítette be. De a tanítványok még ennél is tovább mentek, mert azt sem akarják elhinni, ami a beteljesedett ígére vonatkozik, hiszen megmondta, hogy előttetek megy Galileába, ez beteljesedett. Ők nem mentek, hiszen nem hittek annak, amit hallottak. Így nem találkoznak Jézussal,

Máté evangéliumában hogy van? Abban úgy olvassuk, mintha azonnal mentek volna. A többi evangélium miatt fontos ezt tudatosítanunk, hogy sajnós a tanítványok nem indultak el gyorsan Galilea felé. Az asszonyoknak az angyal azt mondta, hogy menjetek el gyorsan Galileába és mondjátok meg a tanítványoknak, hogy feltámadt a halálból és ímé előttetek megy Galileába. Jézus is ezt húzta alá. A tanítványok nem ezt teszik. János evangéliuma 20. részében azt olvashatjuk, hogy a tanítványok félnek és remegnek, amikor a feltámadás estéjén együtt vannak a felházban. Bezárkóznak és félnek. Péter és János is kiment a sírhoz, János evangéliumában azt olvassuk, hogy látott és hitt, de este ő is félt. Tehát valami mozgolódott a tanítványokban, de nem tudtak hinni Jézusban, nem hitték, hogy feltámadt és azt még kevésbé, hogy találkozna velük Galileában.

A feltámadás történetekben azt olvassuk, hogy mivel a tanítványok nem voltak hajlandók Galileába menni, akkor így valami másnak kell bekövetkeznie, hiszen Jézus nagyon akart velük találkozni. Jézus nem akarta, hogy a tanítványai úgy éljenek napokig, mintha ő nem lenne élő. Lukács evangéliumában azt olvassuk, hogy Jézus külön megjelenik Péternek, mert este már azt mondják a tanítványok az emmausiaknak, hogy feltámadt az Úr biztonnal és megjelent Simonnak. Megjelenik a két emmausinak, de ennél most még fontosabb, megjelenik a feltámadás estéjén a tanítványainak. Mivel Tamás hiányzott, nyolc nap múlva ismét megjelenik a tanítvá-

nyoknak és Tamással külön foglalkozik. Aztán amikor Péter elment halászni, az Úr harmadszor is megjelenik.

De ezek a találkozások még nem azonosak a galileai találkozással. Tehát a tanítványok még mindig nincsenek a helyükön, nem tudnak igazán bízni, vagy nem merik hinni azt, ami már valóság, nem hisznek a szemüknek, mert nem hisznek az igének. Jézus nem véletlenül mondta, hogy boldogok akik nem látnak és hisznek. Nem hisznek az igének, nem hisznek annak, amit az Úr maga is mondott.

Itt magamra ismertem, mert akkor vagyok én is bezárkózó, keserű szívű, boldogtalan, a földi élet terhei között azt hiszem, hogy már végem van nekem is, amikor nem bírok hinni Jézusban, amikor nem hiszem azt, amit ő mond az igében. Akkor nem tudok hinni az ígéreteknek, nem tudok várni a beteljesedésre, amikor nem merek bízni Jézusban, akiben Istennek valamennyi ígérete igenné és ámenné lett. Amikor a mai tanítvány is úgy él, mintha tényleg nem lenne élő Jézus, mintha nem akarna velem találkozni soha, mintha az Úr nem lenne szavahihető, megtartó.

A történetben nagyon szép – Máté ezt hangsúlyozza – a tanítványok egyszer csak mégiscsak elmentek Galileába, ahova az Úr rendelte őket.

Ma, amikor a GPS-es világban élünk, amikor azt is megmondja a vezető, hogy melyik méternél járunk és hol kell éppen jobbra, vagy balra fordulnunk, akkor az a mondat is bátorító lehet, hogy a tanítványok nem bizonytalanul mentek oda, ahova rendelte őket Jézus, hanem nekik megmondták és tudták, hol lesz az Úr. Tehát jól tudták, hogy hol lesz az Úr és meglátták őt. Először nem akartak menni, mert nem tudtak hinni, de aztán mégis mentek és Máté evangélista ezt húzza alá: a tizenegy tanítvány pedig elment Galileába.

Az írásmagyarázók azt mondják, hogy ez nem sokkal a mennybemenetel előtti időben lehetett, mert utána Jeruzsálemba mennek vissza, ahol az Úr Jézus ismét megjelenik nekik és akkor megy fel a mennybe, a feltámadás után negyven napra.

A fontos mindenképpen az, hogy a tanítványok elmentek Galileába és meglátták Jézust. Az a bátorító üzenet, hogy meglátják őt, mivel mindig vannak kételkedők, ezért Jézus közeledik hozzájuk. Ugyanaz a közeledő lépés mozzanata van leírva a megdicsőülés történetében, amikor már elmúlt a dicsőség és csak Jézus van ott. Az Úr Jézus közelebb ment a három remegő tanítványához és akkor már látták őt, de nem dicsőségében. Itt a feltámadott dicsőséges testben élő, ott levő Jézus lép közelebb és jelzi nekik, hogy ki ő. A „leborultak előtte” az jelenti, hogy imádták őt. De voltak akik kételkedtek, ezért kellett fizikailag is közelebb menni hozzájuk. De nem azért hittek benne, mert tisztábban látták, hanem mert elfogadták, hogy ő az valóban.

Jézus itt azt mondja nekik, ami a missziói küldetés nagy parancsa, jelezve, hogy még semminek sincs vége, most kezdődik az egész igazából, nem csak benne bízhatnak, nemcsak az atyámfiai, hanem képviselhetik őt, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Jézus a Sátánt elutasította annak kísértésekor, nem imádták, hanem vállalta a nehezebb utat, de most már övé minden hatalom. A tanítványok ezzel, a hatalmat képviselve, menjenek, teljesítsék a küldetést, és „ímé én tiveletek vagyok a világ végezetéig”. Minden nap ott van velük, nem tudnak úgy élni ebben a világban, hogy ne lenne velük. Nemcsak a küldetés teljesítése fontos, hanem a legfontosabb örömhír – amivel az evangélium zárul –, hogy velünk az Úr. Jézus méltóság neve Immánuel, azaz velünk az Isten. Az evangélium eleje és vége a legfontosabb igazságot húzza alá, ami a hívő embernek a bűnös, de már kegyelmet nyert hívő embernek a legfontosabb: velünk az Isten, nemcsak velem, hanem velünk. Feltá-

ÍME, ELŐTTETEK MEGY GALILEÁBA

madás napjának örömhíre nemcsak az, hogy élő Urunk van, hanem azt mondja, íme ti veletek vagytok.

Lehet, hogy mi sem tudunk mindig bízni benne, lehet, hogy az Úr Jézusnak kell nagyot közel jönnie lelki módon, Szentlelke és igéje által egy-egy helyzetben, lehet, hogy a küldetés teljesítésben kudarcot vallunk, lehet, hogy megtagadjuk őt, de a feltámadás örömhíre azt jelenti, az Úr nem tagad meg minket. Ő helyre állította a tanítványait is, új kezdést adott és lehetne sorolni, hogy mi mindent adott az övéinek. Az evangélium nem befejeződik, hanem az evangélium befejezése nyitás a jövőre, nyitás arra, amit az Úr Jézus feltámadása szerzett számunkra is. Erre a drága hitre, bátorságra hív bennünket a feltámadás örömhíre, maga a feltámadott Úr; íme előttetek megyek és íme én tivatek vagytok minden napon a világ végezetéig.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk téged, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett a kereszten is, dicsőséges feltámadásával, mennybemenetelével és imádunk téged Atyánk, hogy eljött a Szentlelek, általa itt vagy velünk. Köszönjük, hogy mi is ugyanolyan valóságosan találkozhatunk a mi Megváltónkkal, Megtartónkkal Szentlelked és igéd által. Köszönünk Urunk minden igehirdetést, ami személyessé vált, üzenetté. Köszönjük, amikor az olvasott igében, vagy az eszünkbe jutott igeversekben jelent meg számunkra valósággal az Úr szeretete és köszönjük, amikor bennünket is helyre állítottál, amikor vétkeztünk, vagy tagadtunk téged.

Urunk, mi is annyiszor átéltük már azt, amit a tanítványaid is, nem vagyunk méltók hozzád és te mégis azt mondd, hogy „örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem ki rád irgalmasságomat”. Köszönjük Urunk, hogy te bennünket is atyámfiaink szólítasz. De bocsásd meg kérünk, ha még mindig vannak olyanok, akik elutasítanak, akik lehet, hogy évek óta hallgatják az igéd és még mindig nem akarnak hinni annak, hogy te valójában ki vagy. Arra kérünk, hadd tudjunk hűséggel imádkozni azokért, akik még elutasítók, segíts őket szeretnünk elhordozó szeretettel és köszönjük, hogy te bármikor megjelenhetsz nekik is.

Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik nehézségek és bajok között élnek, akik számára csak a te isteni jelenléded vigasztalása, békessége jelentheti a megoldást a sokféle fizikai, lelki fájdalom közepette. Köszönjük Urunk, hogy ők is a tied, és hiszünk, hogy velük vagy. Kérjük, kegyelmeddel támogasd őket. Segítségüknek is teljesíteni azt a küldetést, amit a betegágyon fekvő végezhetnek érted, veled.

Mi is szeretnénk a helyünkön lenni Urunk, szeretnénk a küldetést teljesíteni a családban, a munkahelyen. Köszönjük, hogy ezek nem szavak, hanem élő személyes hétköznapi valóság lehet, hiszen te így vagy velünk. Arra kérünk Urunk, könyörülj meg népünkön és vezetőinken is, adj bölcsességet vezetőinknek, tartsd őket alázatban, hogy a hatalommal jól éljenek. Add Urunk, hogy akik ismernek közülük téged, lehessenek neked engedelmesek. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy mindezt Jézus nevében kérhetjük tőled.

Ámen.